

Smrtná mise

Protokol jednoho zločinu: V českých Postoloprtech zabyli vojáci 1.300 Němců.

ALEXANDRA KLAUSMANN/ FOCUS

Vždy když chce Peter Klepsch napsat své vzpomínky, zůstane viset na jednom určitém místě. „Zažil jsem, krátce po válce, jak bylo popraveno pět kluků. Před očima vlastního táty byli střeleni do krkavice. Na tryskající fontáně krve jsem viděl jejich poslední údery srdce“.

Tyto hrozné zážitky Klepsche z června 1945, údajně nazvané excese během vyhnání sudetských Němců z Československa, jej dnes 75letého rozvíří znovu. Dne 3. června 1945 hnali uniformovaní Češi syna obchodníka s chmelem

s dalšími stovkami lidí na náměstí v českém městě Žatec a po shromáždění je internovali v kasárnách sousedního městečka Postoloprty. Podle českého vyšetřování zde bylo během několika dní popraveno 763 Němců. „Jsem si jistý, že skutečné číslo zavražděných je minimálně dvakrát tak vyšší“ tvrdí pan Klepsch, který v Postoloprtech musel zahrabovat mrtvoly. „Jednou jsem musel do jedné jámy hodit deset lidí. Když byli později exhumováni, objevili jich pouze pět“.

Že byl tento postoloprtský masakr krvavější, než píšou oficiální místa, vyplývá na základě dokumentů, které mu byly nedávno anonymně dodány, a které redakci FOCUSU předložil. Je to dlouho utajovaný protokol komise, která vyšetřovala na nařízení československého parlamentu v roce 1947 události v Postoloprtech. Zde popisují pachatelé, jako ten již zemřelý policista Bohuslav Marek, tehdy velitel kasáren, své smrtící dílo. „Mise byla jasná“, řekl Marek „rozkaz byl zabít co nejvíce Němců“. Popraveno jich bylo na 1.300 a byli zahrabáni v sedmi masových hrobech.

Jinak, než to ještě dnes popisují oficiální místa v Praze, přišla komise již tehdy k závěrům, že ne rozjitržený lid zavraždil Němce v Postoloprtech, ale československé vojsko. Mimo ozbrojené tankové divize, zde byly na místě dvě zpravodajské služby. „Tyto popravy byly nařízeny a provedeny vojenským zpravodajstvím“, uvedl Marek.

Vojáci v Postoloprtech byli předvoj, který měl vyčistit oblast od jednotek SS a funkcionářů NSDAP, objasňoval David Hertl, šéfredaktor postoloprtských regionálních novin „Svobodný Hlas“. „V Postoloprtech to všechno eskalovalo“, řekl Hertl. „Jestli to byla náhoda nebo cynická vypočítavost, tito

vojáci byli do Postoloprty totiž naveleni přímo z fronty. Oni v sobě měli ještě živé zážitky o hrozných zločinech Němců a nebylo jim ještě vědomo, že válka již skončila.“ Jak emocionálně se tato poválečná doba v Čechách ještě vidí, dokazují reakce na první články mladého redaktora o tomto masakru, které napsal v roce 1995. „Výhrušné dopisy byly na denním pořádku“, řekl Hertl, „telefonické vyhrožování zabitím, po způsobu, že takoví jako já, budou viset na nejbližším stromu, ty zrádče“.

V Postoloprtech nebyli jen nacisté, hněv se Klepsch, který byl sám před koncem války ve vazbě gestapa, protože schovával tři uprchlé válečné zajatce. „Ředitel mého gymnázia byl zaživa zadržán. Jeho zločin byl, že byl ředitelem školy, která byla po Mnichovu „gleichšaltována“ – tedy jako každá škola podle říšských nacistických předpisů.

Oproti vyšetřovací komisi přiznal štábní kapitán Vojtěch Černý, mnohokrát vyznamenaný válečný hrdina, že dal rozkaz k zabití těchto pěti kluků, kteří Klepsche ještě dnes ve snech pronásledují. „Němci napáchali tolik zla, že my jim to nikdy nemůžeme odplatit, i kdybychom prováděli

exekuce každý den“, řekl Černý. Aktivita vojáků jsou prostě výrazem přání českého národa jako „spravedlivá odplata“, takto ospravedlňovala komise postoloprtské události, přesto nedoporučovala tyto zveřejnit. „Postoloprtské události se nesmějí zveřejnit, protože by mohly v zahraničí vážně poškodit zájmy československého státu“, tak to zní v závěrečné zprávě vyšetřovací komise.

Toto by mohlo pouze „sloužit nepřátelům“, tím byli míněni vyhnaní Němci. Tak nechali parlamentáři pouze exhumovat mrtvoly, aby zabránili tomu, že by se tam stalo památné místo, kam by putovali Němci. K trestním důsledkům se již vzhledem ke komunistickému převratu nedostalo. Brizantní a skoro 200 stránek obsáhlý protokol, který se nyní dostal na veřejnost, se nelíbí českému historikovi Tomáši Staňkovi, i když tento dokument sám vyhodnotil a považuje ho za „klíčový dokument“. „S těmito informacemi v případě Postoloprty se musí správně zacházet a též zvážit tehdejší stav armády.“ K odpovědnosti nebyl brán žádný z těchto vrahů. Sice ústecký vyšetřovatel Bohumil Kotas zahájil šetření, potom,

co český spisovatel Ludvík Vaculík v roce 1995 podal trestní oznámení na neznámého pachatele. Řízení však bylo pozastaveno. „Na základě nedostatku důkazů, a že žádný čin nebylo možné jednoznačně přisoudit jedné osobě“, zdůraznil Kotas.

Otázkou ale je, jestli komise hodlala vůbec pachatele potrestat. „Nikdo nemůže být podezřelý, že by jednal z nízkých nebo nečestných důvodů“ vysvětlil v závěrečné zprávě na konci výslechů poslanec Dr. Kácl.

FOCUS 7, června 2003, strana 192-193. FOCUS je druhým největším politickým zpravodajským časopisem po DER SPIEGEL, který vychází jednou týdně ve velkém rozsahu